

σκοτώστε ἄδικα τῶν ἀδικῶν! Ἐγὼ τὸ αἶμα ἐπῆρα! Ζυγώστε τώρα ὅποιος τρομάζει. Ζυγώστε με, ρο- νιάδες!»

«Ψυχικό! Ψυχικό!»—φώναζαν οἱ γυναῖκες καὶ ὀρμήσανε βαστώντας τὴν ὀρμὴ τῶν ἀντρῶν τους.

Ἡ Φωτούλα: «Πῆρα τὸ δικίον μου γερά!»— Ἀγκαλιάζει τώρα τοῦ Χαλαριμένου τὸ νεκρὸ, τονὲ φιλεῖ καὶ μοιρολογεῖ. — Οἱ δικοὶ τοῦ σκοτωμένου ρωτᾶνε πῶς μαθεύτηκε πῶς τοῦτος ὁ νεκρὸς ἐσκό- τωσε τὸν ἀδερφό της: — Ἡ Φωτούλα: «Ἡ μάνα τοῦ πεθαίνοντος ξεμολογήθη στὸν Πνευματικό!»

Τότες οἱ χωριανοὶ οὔλοι μαζῇ φωνάζουν, παίρ- νοντας σύγκαιρα καὶ τὸ νεκρὸ. «Ψυχικό! Ψυχικό!..»

Ἡ Φωτούλα: «Τὸ δικίον!...»

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΛΙΜΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἐγὼ, μάνα, δὲν ἔκλαψα
Γιὰ τὴ σκληρὴ μας μοῖρα
Μὲ λουλουδάκια μόνο ἀέθρανα
Καὶ τὸν κουρὸ καημὸ σου ἐπῆρα.

Καὶ σὲν καρδοῦλά μου τὸν ἔκλεισα
— Ποιὲς νὰ μὴ σὲ λησμονήσῃ
Στὴν ἀχαρὴ τὴ νύκτι, ποῦ μ' ἀρνήστημεν
Τὸ γέλιο της, πρὶν πάει νὰ δύσῃ.

Κ' ἐνὼ ποιὲς σὰ χεῖλῃ σου
Δὲν ἄνθισε τὸ γέλιο, μόνο ἡ θλίψη
Λάλοιο βαθὺ παράπονο
Στὴν ὄρη σου εἶχε κρύψῃ,

Τὴν ὥρα ποῦ μᾶς ἀφῆρες
— Ἀχ πῶς γελοῦσεν ἡ μορφή σου
Καὶ πῶς θρηνοῦσανε τοιγύρω σου
Ξένοι, δικοὶ σου!

Ἀθήνα—1904.

ΤΡΙΤΩΝΑΣ

Ἐπισκέπτης (μέλις φτάνοντας): «Γαυγίζει ὁ σκύλος
σας, Νίκο, σὰν περνοῦν ὑποπτα πρόσωπα;»
Νίκος: «Ναί. Ἀκού! γαυγίζει τώρα».

«Σὰ θέλω νὰ δανειστῶ παράδες ποιὲς δὲν πάω σὲ φίλο», εἶπε ὁ Θανάσης, ἔτσι σὰ νὰ τῷ φερενὲ ἀπὸ σπόντα.

«Καλὰ λοιπόν», ἀποκρίθηκε ὁ Χρήστος ἀπλώνοντας τὸ χέρι του—«ἔλα νάμαστε φίλοι!»

φωτιά, ἀνάγκη δὲ θάταν νὰ νοιαζόμαστε γιὰ τὰ λοιπὰ! Φίλοι μου! ἀγαπητοί, κυττάτε στὴς σπουδῆς τὰ χρόνια νὰ ποιεῖτε καὶ κατ' ἄλλο ἔξιν τὰ διανοητικὰ φῶτα, κυτ- τάτε νὰ χεῖτε φλόγα μέσ' στὴν καρδιά, τὴ φλόγα τοῦ Ἀ- γίου Πνεύματος. Δὲν εἶν' ἡ φλόγ' αὐτὴ μέσα μας εὐτε σὰ βιβλία, δὲν εἶνε στὶς ἐπιστῆμες, εἶνε σὲ Θεὸ καὶ τὴ βρι- σκουμ' ἐμαῖς σὲ τὸ πρόσωπο τοῦ δοξαζομένου Χριστοῦ, ποῦ- γινε Πνέμα! καὶ τὰ πόστημά της μόνο μὲ τὴν προσευχὴ νὰ τὰ σφαλίσουμε μπορούμε, ἀλλιῶς ὄχι. Εὐχουμαι νὰνε καὶ τῆς προσευχῆς σας δωμάτιο τὸ δωμάτιο τῆς ἐργασίας σας κ' ἡ σπουδὴ μὲ τὴν προσευχὴ νὰ στέκουν τὰ δύο σας χρέη!

Αὐτὰ νὰ εἶχε νὰ εἶχε πῆ, ἀγαπητοί φίλοι, ἄνθρω- πος π' ἀνάμνη αἰσθάνεται τίς πληγὰς ζωῆς σπουδαστικῆς δι' ὅπως προσευχὴ καὶ ποῦ εἴχεται στοὺς νέους τοῦ φίλου νὰ φτάσουνε σὲ σκοπὸ μὲ λιγώτερους γύρους καὶ λιγώτε- ρες λύπες.

EUG. ZELLER

Σ. Μ. Μετάφραση ἀπὸ τὸ Γαλλικόν. Τὸ πρωτότυπο Γερμανικόν.

ΨΕΜΑ

Τεῖν' ἡ ἀλήθεια; — Κολοκύθια.

1. ΣΥΝΘΕΣ

Καμμιά ψευτιά δὲ θὰ εἶχε πῶ μὴ εἶχε τρομάζει ἡ ἐπιγραφή μου. Εἶναι καὶ τὸ σημερινὸ μου ψέμα σὰν τὴν ὁμορφὴν καὶ φτιασιδωμένην γυναῖκα. Ἡ ὁμορ- φιά του—ἡ οὐσία του—εἶν' ἡ ἀλήθεια. Τὸ φτιασίδι του—ἡ ἐπιγραφή του—ψέμα.

Τ' εἶναι τὸ ψέμα;

Ὅνομα οὐσιαστικόν, γένους οὐδετέρου, ἀριθμοῦ ἐνικοῦ, θὰ σοῦ ἀπκνήσῃ ὁ δάσκαλος, ἀμαρτία με- γάλη, θὰ σοῦ πῇ ὁ πνευματικὸς σου, Θεός, θὰ σοῦ πῇ καίνος ποῦ μὲ τὰ ψέματα πλούτισε, ματαρε- μένη ἀλήθεια, καίνος ποῦ ἐννοίωσεν τὴ δύναμή του, κ' ἂν ρωτᾷ καὶ τὴν γνωμοῦλάν μου, ἓνα ψέμα εἶν' ὅλος ὁ κόσμος.

Κάθε ἄνθρωπος πλούσιος ἢ φτωχός, νέος ἢ γέ- ροντας, ἄντρας ἢ γυναῖκα, τεχνίτης ἢ ἐπιστήμονας, ὅλοι, ὅλοι, μὲ τὸ ψέμα ζοῦν ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ θὰ γνωρίσουν τὸν κόσμον. Ψεύτικα τὰ γέλοια μας, ψεύτικα τὰ δάκρυά μας, ψεύτικες οἱ ιδέες μας, ψεύ- τικος ὁ ἐνθουσιασμός μας, ψεύτικες οἱ φιλίες μας, ψεύτικα τὰ αἰσθήματά μας, ψεύτικες οἱ κουβέντες μας, ψεύτικ' οἱ πόθοι μας, ψεύτικα τὰ ἐνείρά μας, ψεύτικες οἱ ἀγάπες μας, σ' ἓνα ψέμα ζοῦμε, ἀπὸ ψέμα εἴμαστε κατωμένοι.

Ψέμα! μιὰ λέξη τόσο μικρὴ, μὲ δύο συλλαβὰς μονάχα καὶ νὰ κλεῖ μέσα της ὅλοκαίριον κόσμον! ψέμα, σὲ τέσσαρα γράμματα νὰ ζῇ καὶ νὰ νοιώθῃ ἔτσι τὴ ζωὴ τὸ καλλίτερον ἔργο τοῦ Πλάστη ὁ ἄν- θρωπος!

Διάβασε μέσα βαθειὰ στὴν καρδίαν σου, μάζεψε ὅλες τίς παλιὰς σου θύμψεις, μὴν ἀφήσῃς καμμιά τῆς καρδιάς ἢ τοῦ νοῦ ἀσκήλευτη γωνίαν, ρίψε τὸ βλέμμα σου γύρω στὴν κοινωνίαν καὶ πῆς μου, ἂν μπο- ρῇς, ἀναγνώστη μου, ποῖος εἶναι καίνος, ποῦ πέρασε τὴ ζωὴν του, χωρὶς νὰ πῇ ψέμα, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὸ ψέμα.

Ἡ γυναῖκα;.... Διάβασε τὸ Byron, τὸ φιλέλ- ληνα ποιητὴ καὶ θὰ ἴδῃς τί μᾶς ψάλλει: — «Ἡ γυναῖκα ξέρεῖ μὲ τόσο χάρη νὰ λέρῃ ψέματα, ὥστε φαίνεται, ποῦ τίποτ' ἄλλο δὲν τῆς ταιριάζει καλλί- τερο ἀπὸ τὸ ψέμα.» Ἄν ὁ Ἰγγλέζος ποιητὴς ἔχει τώρα δικίον, σὰ γυναῖκα δὲ μπορῶ νὰ πῶ κ' ἄφηνω τοὺς κυρίους νὰ τὸν κρίνουν.

Ὁ ἄντρας λοιπόν; μὴ ποῖος, ὁ δικηγόρος, ὁ γιατρός, ὁ φιλόλογος, ὁ ἱστορικός, ὁ διπλωμάτης, ὁ πολιτικός, ὁ ἔμπορος, ὁ ποιητής, ὁ δημοσιογράφος;

Ἄν, λέει σ' ἓνα στίχον του, ὁ Κερκυραίος ποιη- τῆς τοῦ Ὀρχου Μαρκοῦ, μποροῦσε νὰ πιστέψῃ κα- νείς, πῶς εἶναι δυνατό νὰ λείψῃ ὁλόκληρον τὸ ψέμ' ἀπὸ τὸν κόσμον:

«Θεὸ νὰ λιμάζουν γιὰ ψωμί

Τόσοι ἐξοχώτατοι γιατροὶ

Καὶ φιλόλογοι τόσοι.»

Κι' ἄλλου μὲ τὴ λεπτὴ του εἰρωνείαν λέει πάλι ὁ ἴδιος:

«Τὸ παλληκάρι, ὁ γέροντας, ἡ προσετὴ κ' ἡ κόρη

ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ψευτιᾶς»

Ἐπρόκειαν δίχως αὐτὰς

Οἱ μαῦροι δικηγόροι;

Γιὰ τὸν ἔμπορον, τὸν πολιτευόμενον, τὸ διπλωμάτη καὶ τὸν ἱστορικὸ δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ξένη βοή- θεια, γιὰ νὰ τοὺς φορέσουμε τὸ στέφανον τῆς ψευ- τιάς τὸ φόρεσαν μονάχοι τους. Ποῖος ἀπὸ εἰς δὲ γνωρίσει τὸ ψέμα τοῦ ἐμποροῦ;

«Je l'ai connu marchand, c'est à dire grand menteur» διάβασα σὲ μιὰ Γαλλικὴν κωμωδίαν. — Ποῖος διπλω- μάτης—τὸ ἐνσάρκωμα τῆς ψευτιάς—ἡ ποῖος πολι- τεύόμενος πῆγε μπροστὰ μὲ τὴν ἀλήθειαν;

Σοῦ μιλοῦνε σὰν ἀγγέλοι

Κι' ὅταν πάρουν τὴν ἀρχή,

Τότε ἀλλάζουν τὴ λαλιά τους,

Ὡστε λέει, δὲν εἶν' αὐτοί.

Καὶ ποῖος ἱστορικός κατῳρθώσε νὰ πῇ τὴν ἀλή- θεια καὶ μόνο τὴν ἀλήθειαν; Κανένας, ἂν παρατη- ρήσουμε, ποῦ τίποτ' ἄλλο ἀναμεταξύ τους δὲν κά- νουνε, παρὰ μιὰ προσπάθεια ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἓνας τὸν ἄλλον ἀνακρίβη, μ' ἄλλα λόγια ψεύτη.

Ἀλλὰ κ' ὁ ποιητής, τὸ αἰθέριον πλασματάκι l'enfant de la Nature, ὅπως τὸν λέει σὲ κάποιο στίχον τοῦ Musset. ποῦ ἡ καρδιά του μονάχα γιὰ τὸ εὐγενικὸ αἶσθημα, γιὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ γιὰ τὴν ἰδέαν εἶναι πλασμένη, μήπως κ' αὐτὸς βγήκε ἀνέγ- γυχτος ἀπὸ τὸ μικρόβιον τῆς ψευτιάς;

Les mensonges et les vers de tout temps sont amis

λέει ὁ La Fontaine. Κι' ἔμω:

«Ὁ στίχος εἶν' ἱερὸν πρᾶγμα» σοῦ λέει ὁ Ψυ- χάρης. Λοιπόν; Λοιπόν; εἰς ἐρωτάς καὶ γὰρ.

Κι' ὁ δημοσιογράφος; Ἐδῶ σταματᾶω, δὲ σκο- πεῖω νὰ τὸν κατηγορήσω. Θεὸς φυλάξῃ, γιὰτὶ δὲ θέλω νὰ σουρῶσῃ μὲ θυμὸν τὰ ψεῖδιν ὁ συντάχτης καὶ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδας, ποῦ θὰ φιλοξενήσῃ τὸ «ψέμα» μου. Γι' αὐτὸ ἀντιγράφω, προσέχτε, μονάχα ἀντιγράφω, ἓνα στίχον τοῦ Freville.

Voulez-vous des menteurs composer une liste?

En-tête il faut placer le nom d'un journaliste.

Τί θὰ πῇ μολοντοῦτο νᾶχῃ κανεὶς μυαλό!

Ὅσα γὰρ μὲ τόσο πολυλογία εἶς ἀνάφερα γιὰ τὸ Θεὸ τοῦ αἵματος μας, ὅς' ἀραδιάζω τόσοι ὥρα ζητώντας βοήθειαν ἀπὸ μεγάλα μυαλὰ γιὰ τὴν ὑπο- στήρηξιν τῆς ιδέας μου, ὁ Τσακκισιάνος, ὁ χαριτω- μένος ποιητὴς τῆς πατρίδας τοῦ Σολωμοῦ, λέει σὲ τέσσαρους στίχους μονάχα. Σὰς τοὺς σεβρίω γιὰ ἐπιδόρπι.

Ἐνα ψευτοπαράμυθον εἶν' ἡ ψεύτικη ζωὴ μας

Καὶ ψευτοπετὴ σὲ τέλος σ' ἄλλο ψέμα κ' ἡ ψυχὴ μας.

Δυστυχεῖς! ψευτογελάμε, ψευτοζοῦμε, ψευτοκλαίμε, Κι' ὅταν λέμε «κύμα ψεύτη» ψέματα κ' αὐτὸ τὸ λέμε.

Κέρκυρα.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἀπὸ τὰ «Τραγούδια γιὰ παιδιὰ» τοῦ κ. Ἀλ. Πάλλη τὸ «Τέσσαρ' ἀδέρφια σὲ χορὸν καὶ τὸ «Γιὰ πᾶς μου, ρεμα- μου, νὰ ζήσεις» ἀπαγγέλλονται στὶς ἐξετάσεις ἐνὸς ἡ δυὸ παρθεναγωγείων ταχτικά.

— Τὸ δεύτερον μάλιστα θὰν τὸ ἀπαγγέλλει φέτος σὲ παρθεναγωγεῖο τῆς κ. Κερναούρη μιὰ ἐξυπνὴ παιδοῦλα

— Ἀπαγγέλλονται ὁμοῦ καὶ τόσα ἐνόντα ποιήματα, ποῦ καλὸ θάτανε μὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ ὑπουργείου νὰ κα- ταργηθῇ ἡ ἀπαγγελία τῶν ποιημάτων ποῦ ἀντὶ νὰ φτιά- ναι, χαλνάζει τὸ γούστο τῶν παιδιῶν.

— Στ' ἄλλο φύλλον θὰ δημοσιεύσουμε μερικὰ κριτικὰ σημειώματα τοῦ κ. Λαζ. Βαλλέλη μὲ τὸν τίτλον «Πε- ταχτὰ καὶ Σύντομα».

— Τίς ἡμέρας τοῦ πρωθυπουργικοῦ κοινοποιήσαντος ἀκούστηκε τὸ κάλοιο χωρατό:

— «Πῶς πάει ἡ πολιτικὴ κρίση;

— «Δὲ ρωτᾷ, καλὸ τυχερὸ, γιὰ τὴν πολιτικὴν ἀκρι- σία καλύτερα;

— Ἐπρεπε σὲ Λαοσάνα νὰ μὴ βραβεύονται μο- νάχα τραγωδίες καὶ κωμωδίες, γιὰ νὰ πάρει τὸ χιλιό- δραχμον καὶ ἡ πολιτικὴ φάρσα ποῦ παραστάθηκε τὴν πε- ρασμένη βδομάδα.